

Ngồi đàn bà trên thuyền 7

Tác Giả: Hoàng Th&# C&# May

Chúa Nhật, 11 Tháng 9 Năm 2011 06:08

Viết cho những người không những điều linh cảm đã tới tôi và dân tộc tôi.

"...Tôi đi theo tiếng ru hời đó, đi đến gốc cây to thì thấy một người đàn bà, đầu tóc rối bù, quần áo rách rưới, ôm chặt đứa con trong lòng mà ru, tò mò bước đến gần để hỏi thăm, chị vội vã tránh nhìn thấy đứa bé có những da xám sẫm..."

Tôi gặp quyên sách đang đứng dang, đứa a tay chùi vôi những giọt nước mắt vãi lẫn dài xuống má. Quyên sách đó có tên là thốt nốt tên gọi "Những người tù cùng" của tác giả Phạm Gia Đợi và chính anh cũng là một trong hai người tù cùng được thả ra sau hơn mười năm bị giam cầm, tù đầy trong lao tù Cộng sản. Anh và các bạn đã là nhân chứng sống của lịch sử. Những giòng chảy đó có hợp lực thành lòng, càng đi càng như bị kéo ngược về dĩ vãng – một dĩ vãng đau buồn và uất hận mà tôi đã chìm vùi thốt sâu trong tên cùng của ký ức...

Sau bị ném tang những tháng 3 năm 1975 rút khỏi Ban Mê Thuột – là những đống vôi - những người mất mát - những chia lìa - những đứa a đầy - những uất hận của tập thể Quân Dân Cán Chính Việt Nam Cộng Hòa của một quân đội hùng mạnh của những người con đã sống chết cho lý tưởng Tự Do và sự phồn vinh của dân tộc. Ba mươi sáu năm qua biết bao thăng trầm – những người lính như vôi, lụi là những người lính nhói buốt, nó như vôi thốt những lòng không thể nào lành. Tôi thấy cảm ơn tác giả của quyên sách đó đã là những người đi ngược ghi lại những hình ảnh mà tôi đã chứng kiến của buổi chiều hôm ấy...

Trong cái lũ lốt của đoàn người di tản từ Pleiku và Kontum qua con đường trên thuyền 7. Con đường này bỗng nhiên ồn ào, náo nhiệt trong hẻm lượn, rồi tiếng gọi nhau vang dội ở các góc rừng. Tiếng khóc than, tiếng xe, tiếng súng nổ rộn vang, hát như đàn ong vọt tít, những chị và những người khác xuôi, tìm kiếm những thân thể thất lạc, để được về tới bãi, những chiếc xe hàng loạt trên đường ngang. Tôi và Hùng người em trai nhỏ, cũng bắt đầu trong đoàn người gian truân đó, bây giờ chỉ còn hai chị em, ba mẹ và các em còn kẹt lại Ban Mê Thuột, may mắn nay tôi đã chớ yên chí yên chí đạo đức dò la tin tức gia đình, những người biết hỏi ai bây giờ, biết những ai biết rõ đi đâu đã xảy ra.

Trong tâm trí ng r< i b< i đó, tôi ch< còn nh< m< t đi< u là khi đ< n l< p, đi< u làm tôi ng< c nhiên là sĩ s< các em h< c sinh đ< n tr< ng ch< còn m< t n< a, tôi đang tìm câu tr< l< i thì có m< t em h< c sinh đ< n g< n bên tôi nh< nh< lên tiếng h< i: “Th< a cô, ba m< em mu< n bi< t là cô có mu< n ch< y lo< n cùng xe v< i gia đình em không?”. Ch< y lo< n!!! Tôi nghe tiếng ch< y lo< n mà tim nhói đau, có nghĩa là tôi phải r< i b< n< i ch< n này, xa tr< ng, xa h< c trò thân yêu c< a tôi, mà đi đâu kia ch< ? Nhìn đ< a h< c trò ngoan mà tôi th< ng nh< t l< p ch< a bi< t ph< i tr< l< i ra sao?

Tôi m< i ra tr< ng đ< c vài tháng, nh< n nhi< m s< đ< đây, ngôi tr< ng n< m trên ng< n đ< i thoải tho< i trông th< t đ< th< ng, tuy m< i v< nh< ng tôi đ< c h< c sinh, ph< huynh h< c sinh và các đ< ng nghi< p th< ng m< n ch< c t< i cái nh< nhoi, y< u đ< i c< a tôi trong làn s< ng mù và cái se l< nh c< a Pleiku chẳng? Tôi nghĩ th< .

“Th< a cô, cô quy< t đ< nh nh< th< nào <?”, tiếng nh< nh< c< a ng< i h< c trò l< i c< t lên, c< t ngang giọng suy t< c< a tôi, tôi l< ng l< g< t đ< u. Th< là m< i chuy< n c< tu< n t< đi qua nh< đã đ< c s< p x< p t< bao gi< đ< gi< này đây tôi cũng có m< t trong đoàn ng< i di t< n. Khi chi< c xe b< k< t c< ng, không th< nhích thêm m< t chút xíu nào, tôi nh< y xu< ng xe đ< đ< c tho< i mái m< t lát và đi l< n v< phía tr< c, b< ng nghe m< t gi< ng ru con lạnh l< nh v< a ru, v< a khóc nghe th< t não lòng!...

“V< i đ< u c< u v< án đóng đinh,

c< u tre l< c l< o, g< p gh< nh khó đi.

Khó đi m< đ< t con đi,

con đi tr< ng h< c, m< đi tr< ng đ< i”.

Tôi l< n theo tiếng ru h< i đó, đ< n đ< i g< c cây to thì th< y m< t ng< i đàn bà, đ< u tóc r< i bù, qu< n áo x< c x< ch, ôm ch< t đ< a con trong lòng mà ru, tò mò b< c đ< n g< n đ< h< i thăm, ch< v< a k< p nhìn th< y đ< a bé có n< c da xám s< m, tôi nh< mu< n ngã q< y xu< ng, không bi< t đ< a bé đã ch< t t< bao gi< , v< y mà ng< i m< v< n c< t tiếng ru n< o ru< t đ< ôm < p, đ< v< v< con mình. Tôi kêu

Ngồi đàn bà trên trời 7

Tác Giả: Hoàng Th& C& May

Chúa Nhật, 11 Tháng 9 Năm 2011 06:08

th& t thanh: “Xin giúp ch& y, con ch& đã ch& t r& i!”

Th& y tôi la l& n ti& ng, m& y ng& i đang g& n đ& y bèn ch& y l& i, nh& ng không th& nào l& y đ& c đ& a bé ra kh& i vòng tay , ch& c& ghì ch& t đ& a con vào lòng, đ& a bé nh& m& t b& o v& t, m& t gia tài cu& i cùng c& a ch& , v& a khóc v& a ru: “Con đi tr& ng h& c, m& đi tr& ng đ& i”.

“Ch& đã thi đ& u tr& ng đ& i r& i đó ch& ”, tôi th& m nh& nh& th& đ& nh m& nh oan nghi& t đã c& p đi ng& i con yêu đ& u c& a ch& , ch& c& th& mà than van, “Con & i! con bú đi con...” Tôi đ& a tay b& t tai l& i đ& không còn nghe gi& ng ru h& i th& ng thi& t c& a m& t ng& i m& v& a m& t đi đ& a con nh& thân yêu.

Tôi không th& ch& u đ& ng thêm n& a, bèn qu& g& i, tru& c kho& ng đ& t tr& ng g& n đó mà l& y m& i ph& ng tám h& ng v& a khóc, v& a van vái. Xin tha cho dân t& c con, cho đ& t n& c con... Tôi úp m& t vào đôi bàn tay nh& bé kêu lên “Chúa & i!”...

B& ng m& t bàn tay, đ& t lên vai tôi: “Ch& & i, ch& y mau đi, không kịp n& a đâu!”, ti& ng ng& i em trai h& i thúc. Tôi v& i vàng đ& ng lên nh& ng& i v& a hoàn h& n, tôi ch& y nh& bay đ& l& i sau l& ng ng& i đàn bà đang ôm ghì xác đ& a con đã ch& t v& i ti& ng ru h& i bi th& m...

Ba m& i sáu năm trôi qua, ch& ng bi& t ng& i đàn bà v& i ti& ng hát ru h& i & y v& đâu???